

ВИТЛЕЕМЪ

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА

Грѣхъ и наказание.

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

ГОДИНА
III

Поч. Председатель :
† Митрополитъ Симеонъ
Главенъ Редакторъ :
Мл. Георгиевъ — Варна

КНИЖКИ
IX-X

Редакционни съобщения.

Мили абонатчета,

Съ тия книжки завършваме третата годишнина на любимото Ви списание „Витлеемъ“.

Отъ **нова година** (1926) ще почнемъ **четвъртата му годишнина**.

Презъ нея година списанието ще бжде още по красиво, още по съдържателно.

Първата книжка отъ четвъртата годишнина съ вестничето ще Ви изпратимъ за **сурваки**. До тогава помолете другарчетата си и тѣ да се запишатъ абонатчета на списанието и списъка имъ съ абонамента ни изпратете о време, за да имъ изпратимъ книжката заедно съ Вашата.

Който ни запише **5 абонатчета** ще получава спитанието **даромъ**.

Който не е изплатилъ абонамента си до сега, нека ни го изпрати, за да не му пращаме квитанция по пощата.

Моли Бога за Вашето здраве и напредване въ живота

Редакцията.

Библиотека на списание „ВИТЛЕЕМЪ“ — Варна

ПРЕСВЕТА

» **ДЕВА МАРИЯ** «

примеръ за децата на православната църква.

Цена 5 лева.

Тая книжка е **хлѣбъ насъщний** за всѣко дете на нашата Православна църква.

Изписва се отъ редакцията на списанието.

На настоятелите се стѣжпва по 4 лв.

Мили абонатчета, изпишете по десетина книжки и като ги продадете между другарчетата си, ще изпратите стойността имъ. Редакцията има вѣра у васъ.

РЕЛИГІОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година III.

Ноември и Декември

Кн. IX и X.

Малка мома и Божа майка.

Рано рани малка мома,
Рано рани преди зори,
Та е влѣзла въ градинчица,
Седнала е подъ дюлчица
Да си шиє свилень ржавъ.
Катъ го шила, задрѣмала,
Задрѣмала, сънувала,
Че видѣла тъмна мъгла,
У мъглата нова кола,
Въ колата до три китки:
Първа китка — ранъ босилекъ,
Втора китка — желта ружа,
Трета китка — бѣлъ грандафелъ.
Пробуди се малка мома,
Пробуди се, почуди се,
Че си грабна бѣли менци,
Па отиде на кладенче,
На кладенче, на изворче
Да налѣе прѣсна вода,

Тамъ завари малка мома,
Тамъ завари Божа майка,
Божа майка съ млада Бога
Да му мие очичкитѣ,
Да му пере пеленкитѣ.
Поздрави я малка мома,
Поздрави я съ добро утро,
Па отиде чакъ до нея,
Поклони се до земята
И ржка ѝ тя целуна,
Па ѝ рече малка мома:
— „Хвала тебе, Божа мале,
Искамъ нѣщо да те питамъ:
Тази сутринь на ранина
Сънь съмъ ази сънувала,
Сънувала, бълнувала —
Зададе се тъмна мъгла,
У мъглата нова кола,
А въ колата до три китки:
Първа китка — ранъ босилекъ,
Втора китка — желта ружа,
Трета китка — бѣлъ трандафелъ“.
Отговаря Божа майка:
— „Ой те тебе, малка мома,
Този сънь е много хубавъ:
Тъмна мъгла — тежка свадба,
Нова кола — свадбаритѣ,
Ранъ босилекъ — младоженникъ,
Желта ружа — сама ти си,
Бѣлъ трандафелъ — деверчето“.
Зарадва се мална мома,
Зарадва се, отиде си
Съ пълни менци посребрени.

Ц. Калчевъ

Нашия говоръ.

Ей, Господи, Царю Небесни, научи ме да виждамъ грѣшкитѣ си и да не навиждамъ братята си.

Ефремъ Сиринъ.

ашиятъ говоръ ни е поставилъ на най-високото стѣпало отъ Божитѣ творения на земята. Той ни съединява въ общества, строи градове и села, крепи държави и царства. Той запазва знанията, мъдроститѣ и законитѣ, съ една дума — той разпространява добродѣтелта.

О говоръ!

Ти си чудо на чудесата,
Ти си светилникъ на душата!

О, говоръ!

Ти си слъжчъ небесенъ на земята,
Ти си знаме на човѣщината!

О, говоръ!

Ти гонишъ невежеството, лъжата,
Ти ни водишъ въ пѣтя на свѣтлината:

О, говоръ!

Благословенъ бжди!

Говорътъ е даръ Божи на човѣка! Но съ никой даръ човѣкъ не злоупотрѣбява толкозъ много, колкото съ него. Чрезъ него хората се скарватъ и намразяватъ, дохаждатъ до бой и убийства.

Единъ отъ най-разпространенитѣ пороци между насъ е да говоримъ лошо за другитѣ — да злословимъ.

Осждаме и осмиваме и най-малкитѣ грѣшки и недостатъци на другитѣ, а често дори и тѣхнитѣ добродѣтели. Тая наша привичка не е маловажна, напротивъ, много важна и осждителна. Ако говоримъ за другитѣ лошо и имъ се присмиваме, показваме, че ние не ги обичаме — грѣшимъ предъ Господа нашего Иисуса Христа, който ни казва: „Обичайте се едни други като братя“.

Да осждаме нѣкого, да му се присмиваме и говоримъ лошо за него, ще рече, че ние имаме голѣмо желание да му напакоstimъ, да го унизимъ и му причинимъ зло, а Господъ нашъ Иисусъ Христосъ казва: „Не правете на другитѣ това, което не искате да правятъ на васъ“.

Хубави примери, които могатъ да ни послужатъ за ограничение на привичкитѣ да злословимъ, намираме въ живота на светиитѣ и други добри хора. Нека често да си ги спомняме и се мъчимъ да имъ подражаваме.

Преподобний Иоанъ Коловъ билъ много кроткъ и съ кротостъ пренасялъ всички обиди и насмѣшки.

Единъ день нѣкой му казалъ: „Ти имашъ лошо сърдъ-

це“. Иоанъ отговорилъ: „Да, даже още по-лошо, отъ колкото мислишъ“.

Преподобний Пименъ Великий казва: „Съ зло, никога не се унищожава зло, но ако нѣкой ти направи зло, ти му направи добро — твоята добрина ще победи неговото зло“.

Свети Григорий Великий казва: „По хубаво е съ мълчание да пренесемъ обидата, отъ колкото съ думи да победимъ оногова, който ни обижда“. Въ потвърждение на това, той ни разказва такава една случка: Въ единъ манастиръ между многото калугери имало и единъ, по име Киръ. Цѣли петнадасетъ години Киръ съ кротостъ пренасялъ обидитѣ на нѣкои отъ своитѣ братя. Попитали го веднажъ: „Защо толгозъ много те обиждатъ?“ Киръ кротко отговорилъ: „Вѣрвамъ, че тѣ не постъпватъ къмъ мене тъй отъ злоба, напротивъ, изпитватъ ме дали достойно нося монашеския чинъ. Чулъ съмъ да казватъ, че монахътъ трѣбва да живѣе подъ изпитание тридесетъ години, а азъ преживѣхъ до сега само половината на това число“.

Света Моника, майка на блаженный Августинъ, имала буенъ мжжъ, който често за нищо и никакви нѣща се каралъ, но тя живѣла съ него въ миръ и съгласие. Други жени, които често се карали съ мжжетѣ си, отишли при нея за съветъ. „Любезни другарки, казала имъ тя, вие сами сте виновни, като отвърщате и дразнитѣ мжжетѣ си, за да търпите по-голѣми обиди и не живѣете спокойно. Азъ, когато видя, че мжжъ ми е сърдитъ, мълча и се моля Богу да го успокои. Като му не отвърщамъ, гнѣвътъ му минава самъ по себе си и азъ оставамъ всѣкога спокойна“.

Авва Агафонъ държалъ камъче въ устата си, за да мълчи. Когато го попитали за причинитѣ на неговото мълчание, той казалъ: „Който ограничава устата и языка си, пази душата си отъ злото — грѣха“.

Епископъ Теофанъ казва: „Когато осжждатъ нѣкого предъ васъ, не вѣрвайте“. Въ запискитѣ му има такъвъ случай. Нѣкой си отишелъ при него по работа и започналъ да говори нѣщо лошо за своя съседъ. „Отъ къде знаешъ това?“ — попиталъ го той. — „Каза ми го единъ добъръ човѣкъ“. — „Не, не е билъ добъръ, ако бѣше добъръ — нѣмаше да говори лошо за другитѣ. А ти, щомъ не си видѣлъ самъ, не вѣрвай. Даже и кога видишъ, веднага не по-вѣрвай. Постави си за правило — никога не говори лошо за никого. Ако не можешъ да спрешъ нѣкого да говори лошо за другиго, покажи му съ мълчанието си, че не вземашъ участие въ злословието“.

Говорътъ изказва нашиѣ мисли и чувства. По него всѣки ще ни познае какви сме: добри или лоши. Съ него се оправдаваме, съ него се и осжждаме. Често една дума, произнесена небомислено, ни причинява голѣми нещастия. Изказаната веднажъ дума, назадъ се не връща, сжщо като хвърления камъкъ. „Езикътъ кости нѣма, а кости чупи“,

казва една народна поговорка. И много е права. Малък е на гледъ, а много нѣщо прави: клевети, войни, кавги, лъжи, лицемерие и какво ли още не, сж неговъ плодъ, за това, нека затворимъ устата си, нека вържемъ языка си — или само добро или нищо.

БОЖИ ПЪТЪ.

(Разказъ).

Взехъ перото да опиша онова що зная за единъ мой познатъ отъ детинство. Казва се Борисъ. Синъ на най-богатия човѣкъ въ нашия градъ. Свърши гимназията въ града, а после отиде въ София, въ Военното училище и стана юнкеръ.

За него ще разкажа на малкитѣ си читатели, но не за детинството му, не за ученическитѣ ну години, не и за лошитѣ му привычки. Друга случка отъ живота му ще разкажа, а малкитѣ ни читатели сами ще налучкатъ, това що прескачамъ.

*

Моятъ познайникъ Борисъ бѣше станалъ неузнаваемъ. Престана да се събира съ другаритѣ си, да ходи по разходки, по вечеринки, балове и други забавления. Тукъ-тамъ ще се мерне, но все мълчаливъ и умисленъ.

Единъ день влезе въ офицеркото събрание, мина покрай другаритѣ си като сѣнка и се отзова до единъ отъ прозорцитѣ. Опрѣ се на него върху лактитѣ си, подпре главата си върху дланитѣ си и се загледа навънъ.

Приближихъ предпазливо до него.

— Що стана съ тебе, Борисе? Кажи. моля ти се, какво те мъчи? Каква муха те ожили?

— Не муха, драги, не, живота ме ожили... И лошо ме ожили... Омръзна ми всичко...

— Що приказвашъ, какво бълнувашъ, моля те, опомни се. Младъ, здравъ, красивъ, богатъ — какво искашъ повече?

— По дяволитѣ всичко това! Нищо не ме радва. Пустъ животъ. Свински — яжъ и тлъстей! Не, не мога така да живѣя...

— Залови се съ нѣкоя работа: чети, пиши или пъкъ се ожени. Що си се отпусналъ тъй?

— Благодаря ти за съветитѣ. За четене и писане ума ми не е пригоденъ. Да се ожена? — Не! Омръзнаха ми женитѣ и отвикнахъ да ги уважавамъ. Нито едното, нито другото. Потънахъ до уши въ житейската тиня отъ пороци. Да излѣза отъ нея, не мога. Тежко, мъчно, мой драги!

— Ами твоитѣ родители — баща майка, сестри, що ще кажатъ?

— Остави ги! Тѣхъ друго интересува: смѣтки, визити, слуги, слугини, и редъ други глупости. Живѣемъ, ужъ, въ

едно семейство, а се пазимъ единъ отъ другъ като врагове. Сжщински затворници, оковани въ една верига...

— Спри, Борисе, не говори така! Нека излѣземъ малко, може би ще ти премине тая мжка.

Спре! завъртъ се като ужиленъ и излѣзе, безъ да ми каже нито едно „сбогомъ“.

*

По цѣли дни Борисъ стоеше въ стаята си и мислѣше. За кжсо време ослабна, пребледнѣ и подкопа очи.

— Борисе, какво става съ тебе? се редѣха да го питатъ домашнитѣ му, а той се пазеше отъ тѣхъ като отъ досадливитѣ мухи и нищо не имъ отговаряше. И какъ ще имъ отговаря! Неговиятъ умъ бѣше заетъ съ друго: какъ да живѣе, въ що се състои добрия животъ и какъ да го намѣри. Това бѣха въпроситѣ, които го занимаваха и мѣчеха.

— Борисчо! — обърна се единъ день стариятъ имъ слуга, като влезе при него по работа и го видѣ умисленъ, — тѣй не бива! На що си заприличалъ — сжщински мрътвецъ! Що става съ тебе?

— Остави, дѣдо! махна съ ржка Борисъ.

— Какъ остави? Жалъ ми е, като те гледамъ тѣй! Отъ детенце те знамъ и на ржце съмъ те носилъ! Борисчо, кажи ми, що ти е, боленъ ли си или нѣщо те мжчи?

— Ахъ, добри ми дѣдко, здравъ съмъ, но душата ми боледува. . .

— Нѣма по-лоша болестъ олъ тая, Борисчо, нѣма! . . . Къмъ Бога трѣбва да се обърнешъ. Той е единствения церителъ на човѣшкитѣ души!

— А ти увѣренъ ли си, че твоя Богъ ще ме чуе и изцери? Ами, ако съвсѣмъ нѣма Богъ, дѣдо?

— Борисчо, грѣхота е, не говори така! Отъ това ти е и тѣй мжно на душата! Обърни се къмъ Бога и веднага ще ти олекне. . .

Помоли Му се!

Борисъ изгледа отъ пети до глава старика, и се усмихна.

— Моли се! Кой се моли сега? Това не е прието. Азъ не зная да се моля, дѣдо. Смѣшно: азъ и молитва! Душа зацапана, опорочена въ живота. . . Богъ нѣма да ме чуе, Той ще се отвори отъ такава смрадъ.

— Какъ тѣй, Борисчо! И разбойника на кръста прости! Нали е многомилостивъ?

— Разбойника? Може би този разбойникъ да е обичалъ нѣкого, да е жалилъ. . . да е имало нѣщо добро въ него, освенъ разбойничеството, . . . Ами азъ? На плещитѣ ми тѣжатъ купъ прегрешения, развратъ, себелюбие, злоба! Нищо добро! Нищо. . .

Бѣдниятъ старикъ, като не знаеше вече какво да му говори и съ що друго да го утѣши, наведе глава и излезе съ сълзи на очи,

Единъ день, Борисъ, отъ незнаене що да прави, почна да рови книгитѣ въ библиотечния шкафъ. Попадна му на ржка една малка книжка съ хубава подвързия. Разтвори я и прочете заглавието ѝ — „Евангелие“ — Ха, та тсва е книгата, отъ която свещеницитѣ четатъ въ църква. Нека я разгледамъ!

Въ детинството му твърде малко му бѣха говорили за Бога и за Евангелието. Въ училището се учеше кое какъ и не обръщаше никакъ внимание на уроцитѣ си по Законъ Божи. Родителитѣ му и учителитѣ, които наемаха за неговото възпитание, обръщаха внимание на маниеритѣ му, кокетството му, спортнитѣ упражнения и танци, а никога за Богъ, правда, любовъ. Та и защо ли сж тѣ за такова богато семейство?

Всичко това едно по едно минаваше презъ ума му, като разгрѣщаше малкото книжле и се зачиташе тукъ таме изъ него; безъ да може да разбере нѣщо.

На едно мѣсто прочете:

„Елате при Мене всички утрудени и обременени и Азъ ще ви успокоя.

— А! Богъ вика при Себе си всички утрудени и уморени въ живота, — почна да си говори Борисъ самъ на себе си, — значи, вика и мене и азъ съмъ тѣй измѣченъ и утруденъ. Трѣбва да отида при Него и го моля да ми помогне, за да се успокоя! Трѣбва да се моля! Какъ да се моля? Що да му кажа?

Дълго време Борисъ мисли върху това, като се разхождаше насамъ-натамъ изъ стаята, после се облече и излѣзе. Но на кжде? — Не знаеше! Въ сърдцето му тежеше камъкъ, въ душата му кипѣше буря отъ нравствена борба,

На единъ жгълъ Борисъ забележи ясно осветена църква и машинално влѣзе въ нея. Задъ запаленитѣ кандила и свещи видѣ „Разпятieto“. Измѣченъ Страдалецъ на кръстъ, съ страдалческа отпусната глава. . . Само погледъ кротъкъ и устременъ право въ него. И какъвъ погледъ! Каква Божествена любовъ, величие и милосърдие! Гледа право въ сърдцето на човѣка.

Борисъ се изправи до единъ отъ стълбоветѣ въ църквата, загледа се въ Божественото лице на Разпятия и дълбоко замисли.

Нечий чуждъ гласъ го доведе на себе си.

— Господине, господине! Време е вече да затварямъ църквата!

Борисъ се огледа. До него стоеше нисичкъкъ побѣлелъ старикъ. Изъ подъ очилата му гледаха ласкави, добри очи.

— Тежко вие е, господине, нали? ласкаво го попита старикътъ — клисарь, — помоли Му се. Той е милосърденъ! Нѣма тежки болки, скърби и тягости, които да не може да

изцери или успокои. Жалѣ той за насъ, обича ни и любѣ, макаръ и грѣшни.

— А ако чевѣкъ е много грѣшенъ, много пороченъ? Ако той го не прости?

— Той всички приема, всички прощава, господине! Неговата милостъ и милосърдие сж безъ гранични! Той знае че ний сме слаби, грешни хора, единъ прахъ и лѣхъ. . . Любовта Му къмъ насъ е безмѣрна! Господине, ела при мене въ килията. Тамъ ще си поприказваме. Доста е късно вече и трѣбва да затворя църквата.

Борисъ се подчини и отиде съ клисаря въ килията му. Тамъ поседна на единъ столъ до масата, опре главата си върху нея и заплака. Не можа да изгърпи голѣмата си мжка!

— Нищо, нищо, господине поплачи си! Болната ти душа е позакъснѣла, но нищо. Господъ чрезъ тия ти сълзи ще я очисти. . . драги Му сж тия сълзи на покаяние. Богъ на твоеото сърдце потропва. . . Пусни Го. . . Предай му се всецѣло. . . И леко и сладко ще ти бжде!

Борисъ плака дълго, хлипайки, като измжчено дете. Когато си вдигна главата, лицето му бѣше спокойно. Сълзитѣ като че ли бѣха измили душата му отъ тяжеститѣ й. . .

— Научи ме да се моля, научи ме да вѣрвамъ, кажи ми какъ да живѣя и защо. Азъ искамъ Той да ми прости и обикне, — бѣха първитѣ му думи, които отправи къмъ клисаря като се успокои.

— Ахъ, господине. живота ни е даденъ отъ Бога и за Него и въ Него трѣбва да живѣемъ. **Обичай Бога отъ всичко по-вече и ближния си, като себе си** Това е заповедъта Христова. Погледни около себе си! Колко скръбъ, сълзи и мжки. Ти си виденъ и богатъ. Помогни на беднитѣ, съжали нещастнитѣ, навѣсти болнитѣ. Сърцето си отдай на хората!

Борисъ, като въ снъ^{*} излѣзе отъ килията на клисаря, и се завърна въ кжщи.

Сега знае въ що се състои живота и каква е великата задача на човѣка.

Въведение Богородично.

ария като стана на три години, родителитѣ й — Иоакимъ и Анна, макаръ и много да я обичаха, трѣбваше да се раздѣлятъ съ нея.

Обещанието си не забравиха.

Обещаха бѣха, като стане на три години, да я дадатъ въ храма да служи на Бога.

Това си обещание, като добри и благочестиви хора, съ твърда вѣра въ Бога, подобно на Авраама, тѣ не можаха да не изпълнятъ.

Авраамъ заведе едникия си синъ Исаака на планината да го принесе жертва, а Иоакимъ и Анна заведоха своето едничко момиченце въ храма, не да го принесатъ жертва, а да го оставятъ слугиня на Бога,

И сега, колко мило е, когато видите малки момиченца и момченца да прислужватъ въ църква. Сърдцето ви се изпълня съ умиление, като че ли виждате малката Мария — Пречистата, Пресветата Майка Господня, въ храма,

*

А какъ заведоха малката Мария въ храма?

— Много тържествено!

Премѣниха я въ нови скъпи дрешки и я накичиха като булка.

Премѣниха и накичиха като нея и другаркитѣ ѝ — момиченца на нейна възраст.

Наредиха момиченцата две по две следъ Мария. На всички дадоха по една голѣма запалена свѣщъ и букетъ отъ цвѣтя.

Следъ момиченцата се наредиха Иоакимъ и Анна, родителитѣ на момиченцата и много тѣхни роднини и познати.

Образува се дълго шествие, като на голѣма богатска сватба.

*

Въ храма се влизаше по висока каменна стълба. Отъ дветѣ страни на стълбата се бѣха наредили свещеницитѣ отъ храма, а на самата врата стоеше първосвещеникътъ Захарий.

Когато шествието пристигна, малката Мария, която вървѣше първа, безъ да се спира, носена като че ли на ангелски крилца, бързо изкачи стълбата и се представи предъ първосвещеника.

Това очуди всички!

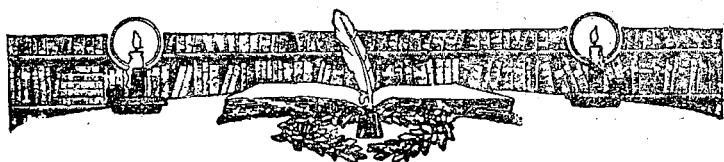
Мнозина се питаха: „Отъ гдето се взе тая пѣргавостъ въ три годишното момиченце?“

Първосвещеникътъ съ радостъ я посрещна, взе я на ръце и, като се изпълни съ Духъ Свети, пратенъ му отъ Бога, занесе я чакъ въ светия олтаръ и я представи предъ Бога.

Въ светия олтаръ можеше да влиза само той. Защо сега наруши закона, като внесе самъ малката въ него?

— Богъ тѣй искаше! Съ това той показа, че това момиче има благодать предъ Него и ще го прослани. Това мина презъ ума на всички, а родителитѣ ѝ — Иоакимъ и Анна, дори заплакаха отъ радостъ и си казаха: „Въ Божи ръце дадохме любимото си момиченце“.

Изъ книжката „Пресвета Дева Мария“.

Свети Никола е билъ Мирликийски Архиепискомъ. Поради многото чудеса, които е показалъ въ името Господне, нареченъ е Св. Никола Чудотворецъ. Той е единъ отъ ония светци, Божии угодници, паметта на които се почита най-тържествено отъ цѣлата Православна Църква. Въ нашата родина, и навсѣкжде между православнитъ народи сж въздигнати много храмове на негово име. Празнува се на 19 декемврий всѣка година. Най-ревностно се пази този празникъ отъ всички ония, които иматъ работа по рѣки и морета. Даже и турцитъ — плуватели, го празнуватъ.

Като сме увѣрени, че малцина знаятъ нѣщо изъ живота и дѣлата на Св. Николая, за да разкажатъ на милитъ си рожби — децата, ние на кратко ще направимъ това за нашитъ абонатчета.

Св. Николай се родилъ въ Ликийския градъ Патара. Баща му се казвалъ Теофанъ, а майка му — Нона. Тѣ били добри, честни и доста богати хора.

Още при раждането му поличало, че той е избранъ отъ Бога да му служи. При кръщението му, като го потопили въ купела, три пжти се вдигналъ на крака безъ чужда помощ — въ името на Бога Отца, и Сина, и Светаго Духа, а въ Срѣда и Петѣкъ бозаелъ само по веднажъ — следъ вечеря.

Като младежъ, даденъ да се учи, показалъ голѣми способности и скоро добилъ известностъ и почитъ между другари и учители. Не се събиралъ съ лоши деца, не слушалъ безнравствени разговори, не се увличалъ въ детинщини. Служилъ преданно на Бога, като посещавалъ редовно църковното Богослужение, чель Свѣтото Писание и се предавалъ на дълги молитви. Макаръ още малѣкъ, съ своя умъ и скромностъ, очудвалъ всички.

Като порасналъ Св. Николай, пожелалъ да стане свещеникъ. Родителитъ му посрещнали това негово желание на драго сърдце.

Ржкоположенъ билъ отъ неговия дѣдо, който билъ по това време епископъ въ гр. Патара.

Като свещеникъ Св. Николай още повече се трудилъ да угоди на Бога. Следъ смъртта на родителитъ си, продалъ наследството си и го раздалъ на беднитъ. „За мене е нуждно не земното богатство, казвалъ той, а небесното. Го-

споди, научи ме да върша Твоята воля, защото Ти си моя Богъ!“

Беднитѣ били неговата грижа, неговитѣ приятели и Христови братя. За тѣхъ се грижелъ денонощно, често и тайно, за да избегне славата.

Чудеса.

Плутувалъ съ корабъ за Палестиня на поклонение на Светитѣ мѣста, по които е живѣлъ Иисусъ Христосъ. По пѣтя казалъ на моряцитѣ, че скоро ще се яви буря. И наистина, бурята не закъснѣла. Всички се почудили отгдето знае Св. Николай за това. Бурята била толкоза силна, че потъването на кораба било неминуемо. Всички моряци и пѣтници паднали въ отчаяние и почнали да се молятъ на Св. Николай да ги спаси съ молитвитѣ си. Утѣшилъ ги и усърдно се помолилъ Богу да спре бурята. Бурята тутакси спрѣла и всички били спасени.

При по-нататѣчното плутуване единъ морякъ падналъ отъ мачтата и смъртно се наранилъ. Св. Николай съ молитвитѣ си го изцерилъ и предалъ на другаритѣ му съвършено здравъ.

Стигнали въ Александрия. Направеното отъ Св. Николай въ кораба скоро било разнесено отъ моряцитѣ и пѣтниците изъ цѣлия градъ. На пристанището се натрупалъ хиляденъ народъ да го види. Между тѣхъ имало болни, недѣгави и луди. Всички, които съ вѣра се обърнали къмъ него за помощъ, той съ молитвитѣ си изцерилъ и продължилъ пѣтя си.

Отъ Палестиня, следъ като се поклонилъ на светитѣ мѣста, наелъ корабъ да се върне въ отечеството си. Моряцитѣ намислили да го закаратъ въ друга страна и му ограбятъ паритѣ. По пѣтя Св. Николай забележилъ това и ги помолилъ да обърнатъ кораба къмъ неговото отечество. Тѣ се не съгласили. Богъ не оставилъ своя угодникъ. Силна буря обърнала кораба къмъ отечеството на Св. Николая, гдето стигнали живи и здрави. Тамъ нищо не казалъ на лошитѣ моряци, а съ благословение ги изпратилъ.

Като се завърналъ Св. Николай отъ светитѣ мѣста въ отечеството си, отдалечилъ се въ Пагарския манастиръ „Св. Сионъ“. Но Богъ не го оставилъ за много време тамъ. Умрѣлъ Ликийскитъ Митрополитъ Йоанъ. Епископитѣ отъ Ликийската областъ се събрали въ града Мира, за да избератъ неговъ замѣстникъ. На събранието епископитѣ не могли да се споразумѣятъ. Решили да посятъ и се молятъ Богу, самъ Той да покаже кого да избератъ. На най-стария отъ тѣхъ, като се молѣлъ, явилъ му се ангелъ и му казалъ: „Иди презъ нощта при храмовитѣ врата и чакай. Първия, който влезе въ храма, е Божия избранникъ. Името му е Николай“. Този епископъ веднага отишелъ при другитѣ и имъ разказалъ видението. Тѣ почнали усърдно да се молятъ Богу, а него пратили да чака избраника. Пристигналъ Св.

Николай. На вратата го спрелъ епископа и го [запиталъ: „О, чедо! Кажи ми какъ ти е името?“ Св. Николай мълчалъ. Епископа пакъ го запиталъ. Св. Николай тихо отговорилъ: „Николай ми е името, Владико, и съмъ рабъ на твоята светиня“.

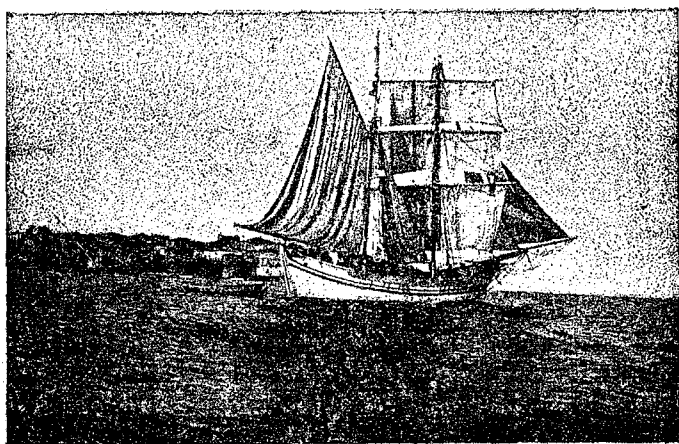
Епископътъ, като разбралъ, че този е Божия избраникъ, хваналъ го за ржка и завелъ при другитѣ епископи. Тѣ и мирянитѣ, които повикали, едногласно избрали Св. Николая за Ликийски епископъ и го ржкоположили.

Тѣй Богъ не оставя ревностнитѣ си свѣтила въ жгълъ или подъ шиникъ, както казва Самъ Той — Господъ Богъ нашъ Иисусъ Христосъ.

Много и велики сж дѣлата на Св. Николая като епископъ. Заради тѣхъ той е причисленъ къмъ светиитѣ и тѣй ревностно се почита паметъта му и пѣе църкозната пѣсенъ — наричана тропаръ:

„Отче, Свещеноначалниче Николае, Богъ, който е истината на всички нѣща, те яви на твоего стадо правило на вѣрата, образецъ на кротостъта и учителъ на въздържанието; заради това ти си придобилъ съ смирението си висота, съ бедността — богатство; моли Христа Бога да спаси нашитѣ души.

Въ иднитѣ броеве на списанието ще имаме случай да опишемъ много отъ епископскитѣ дѣла на Св. Николая и опознаемъ малкитѣ си читатели по-обстойно съ него, за да имъ служи за добъръ примеръ въ живота.

Рождень день.

I.

Еленка и Анка бѣха сѣседки. Отъ десетина години тѣхнитѣ семейства живѣха въ една кѣща — въ голѣмата триетажна кѣща на Еленкини, гдето имаше и други квартиранти. Еленкини заемаха най-хубавия етажъ, а Анкини — таванскитѣ стаички, за които се плащаше най-евтинъ наемъ. Анкината майка бѣше шивачка на Еленкината, а пѣкъ баща ѝ работѣше въ търговската кантора на Еленкиния баща. Дветѣ семейства си живѣха приятелски, а дветѣ момичета бѣха добри другарки и ходѣха заедно на училище.

Тѣ се обичаха като сестри, защото майкитѣ имъ ги родиха въ единъ день, даже въ единъ часъ, и докато сучеа често си ги размѣняха при кърменето. По-после Еленка сучеше само отъ Анкината майка, защото нейната майка се поболѣ и изгуби млѣкото си.

Но по характеръ дветѣ момичета не си приличаха. Еленка бѣше умно, но разглезено момиче и често се сърдѣше на Анка за нищо и никакво. А пѣкъ Анка всѣкога бѣше и умно, и добро дете.

Когато навършиха десетъ години, родителитѣ на Еленка устроиха голѣмъ праздникъ на рождения ѝ день, за което поканиха много деца — другарки на Еленка. Отъ два дена се правѣха приготовленията за тоя праздникъ.

Украсиха празднично кѣщата; приготвиха разни сладкиши и закуски; купиха много подарѣци; ушиха ѝ сѣвсемъ нови и скѣпи дрехи, и разпратиха покани до много семейства. Еленка бѣ толкова радостна и възгордяна, че забрави да покани и Анка. А пѣкъ Анкината майка помагаше при всичкитѣ тия приготовления и ѝ бѣше мѣчно, че не може да устрои и за детето си такова празденство. Тя ѝ уи сѣвсемъ скромна роклица отъ своя рокля и топличко палтенце отъ едно татково ѝ палто.

Като се прибра най-после горе, вечерята срещу праздника, майката пригърна детето, което презъ цѣлия следобѣдъ бѣше учило уроцитѣ си, и заплака отъ мъжа. Бащата

още не бѣше си дошелъ отъ работа, защото есенниятъ день се свършваше по-рано отъ работата.

— Мамо, защо плачешъ? — попита Анка съ тѣга и очудване.

— Милото ми дете! Горкото ми бедничко момиче! — говорѣше майката и притискаше детето си до измокреното си отъ сълзи лице. — Утре у Еленкини ще бѣде така весело, а ние какъ ще отпразднуваме твой рожденъ день? Какъ ще те развеселимъ, тебе, нашето едничко дете? Азъ знамъ, че ще ти е мѣчно.

— Не, мамо. Не ще ми е мѣчно. Нали у Еленкини ще бѣде весело? И азъ ще се радвамъ — тамъ, каза Анка весело? — Азъ познавамъ всичкитѣ другарки на Еленка и утрѣшния день . . .

Силното изплакване на майката прекъсна речъта на дѣщерята.

— Да, но . . . тѣ забравиха да поканятъ милото ми дете.

Анка сега се опечали. Тя разбра мѣката на майка си и тая мѣка обхвана сега и нея, но умното дете бързо се съвзе.

— Нищо, нищо, мамо! Утре е недѣля, а азъ вече си приготвихъ уроцитѣ, за да съмъ свободна. Това ще ми бѣде най-хубавото веселие. Ще си седа тука и ще чета новата книжка, която вчера си купихъ, а пѣкъ ти ще помагашъ у Еленкини и докато работишъ ще забравишъ да ти е тѣжно. Вѣрвай ми, че менѣ ще ми е много по-весело. Утре азъ ще извърша едно добро дѣло и така по-тържествено ще отпразднувамъ рождения си день. Учителътъ ни често казва, че добритѣ работи и дѣла създаватъ празници.

Анка говорѣше съ веселъ гласъ и милваше майка си, за да я утеши, а майката слушаше и не можеше нито думица да каже отъ радостъ, че умното ѝ дете е толкова добро. Анка продължи съ бавенъ и разтегнагъ гласъ, както се разказватъ приказки на малко дете.

— Утре азъ ще си облека рокличката и палтенцето, — които ти бѣ тѣй добра и мила да ми ги ушиешъ нарочно за рождения ми день, — и ще ида на чѣрка, а после ще ти доведа една гостенка. Нали ти и татко ще приемѣте за обѣдъ моята гостенка? Понаготви нѣщо вкусничко. Ние сме по-богати отъ много бѣднитѣ. Нали, майчице, ти нѣма вече да тѣжишъ? Я ми се засмѣй сега, засмѣй ми се веселичко! Ха, така! И избърши си сълзитѣ, защото татко си иде. Бърже, бърже! Ето го въ коридора.

И тя самата бързо изтриваше съ кърпичката си лицето на своята майка и се вслушваше въ стѣпкитѣ на баща си, като се чудѣше защо той не бързаше както обикновено.

Бащата влѣзе и тя тогава разбра защо той вървѣше бавно и тежко. Видѣтъ му бѣше уморенъ и тѣженъ. Той

бѣше видѣлъ и чулъ какъ у Еленкини се очаква вече утрешния день. Но колко се зачуди и зарадва тоя баща, като видѣ да го посрещатъ две весели лица! Той мислѣше, че ще ги завари тѣжни, а излѣзе тъкмо обратното.

Анка заспа тихо и съ радостно сърдце, а Еленка дълго се въртѣ въ мекото си легло и съ безпокойство се вслушваше навънъ да не би вѣтрътъ да развали времето и да попречи на утрешния празникъ. Тя горѣше отъ желание да дойдатъ много гости, за да я видятъ въ новитѣ ѝ дрехи и накити. Тя все още не си спомняше за Анка, която пѣкъ бѣше ѝ простила за невниманието ѝ къмъ нея и спокойно си спѣше въ малкото си скромно легло.

Но ето какъ Богъ бди надъ хорскитѣ дѣла. За да накаже Еленка за нейното пустославие и за горделивостъта ѝ, той засили вѣтра, натрупа дъждовни облаци и изпрати дъждъ — на сутринта валѣше първия студенъ есененъ дъждъ. По улицитѣ течѣха вади и нѣмаше хора. Бѣше мрачно и студено.

— Тю, дяволъ да го вземе тоя дъждъ, — съ ядъ извика Еленка, като се събуди и погледна прозореца. — Днесъ ли трѣбваше да вали? — И нейното настроение се развали. Скара се съ сестричетата си и удари слугинята, която я обличаше. Тя съ досада очакваше да види, ще дойдатъ ли гости.

Анка пѣкъ не се разсърди, ами тихичко се облече въ новитѣ си дрешки, взе майчиния си чадъръ. помоли я да ѝ даде голѣмия си шалъ и оттиде на черква. Тамъ тя раздаде спестенитѣ си левчета на просяцитѣ и съ шала на ржка, скрита добре подъ чадъра, се запжти бързо къмъ края на града. Тя отиваше при една много бедна стара жена, която живѣеше съвсемъ самичка въ малката си кѣщица, за да я покани на обѣдъ. За нея бѣше взела и майчиния си шалъ. Тя бързаше и съ радостъ си спомняше какъ просяцитѣ ѝ благодарѣха за подаренитѣ левчета. Тя бързаше, за да не кара родителитѣ си да я чакатъ много, но напраздно тая грижа — тѣ дълго я чакаха при грижливо наредената маса, а тя не се връщаше още. Тя не можеше да се завърне рано. Едва следъ два часа закъснение се зачуха нейнитѣ бързи стѣпки по стѣлбигѣ. Майката отвори вратата.

Въ стаята влѣзоха Анка и две деца — нейната съученичка Минка и по-голѣмото ѝ братче Стойчо, които бѣше срещнала на улицата. Тѣ бѣха бедни деца и имъ се бѣ случило едно нещастие. Стойчо бѣше изгубилъ паритѣ отъ продаденитѣ си вестници и тѣ нѣмаха съ какво да си купятъ хлѣбъ.

Анкинитѣ родители се зачудиха, като видѣха неочакванитѣ си гости, но Анка побърза да имъ каже всичко.

— Добъръ день, — каза весело тя.

— Добъръ день, — смутено поздравиха и децата.

Родителитѣ ласкаво отговориха и ги поканиха да седнатъ при отдавна приготвената маса.

— Не, азъ нѣма да обѣдвамъ съ васъ, защото бързамъ, — каза Анка. — Днесъ азъ празнувамъ рождения си день и затова имамъ много работа. Нахранете Минка и Стойча, а на мене дайте ядене да го занеса на баба Мита. Азъ отъ черква отидохъ при нея да я покая за обѣдъ при насъ, но я заварихъ болна. Тогава отидохъ за градския лѣкаръ и той веднага съ файтонъ дойде да я прегледа. Той каза, че тя се разболѣла отъ гладуване. Заедно съ него въ файтона азъ отидохъ до градската амбулатория и ми дадоха лѣкарства, които трѣбва по-скоро да занеса. Като излизахъ отъ амбулаторията, видѣхъ Минка и Стойча. Тѣ си изгубили паритѣ и сж гладни. Моля ви да ги нахраните и да имъ дадете нѣщичко да занесатъ на братчето си, което оставили у лелини си. А сега азъ да вървя, защото баба Мита е съвсемъ сама. Азъ тамъ ще ямъ.

Майката веднага приготви яденето, което Анка искаше, а бащата извади кесията си и ѝ даде пари, които да занесе на болната стара жена.

Като взе всичко, вързано грижливо въ голѣма кърпа, заедно съ лѣкарствата, Анка весело поздрави всички съ „До виждане!“ и си излѣзе, а останалитѣ седнаха да обѣдватъ. Въ това време и въ долния етажъ, Еленкини обѣдваха. Тѣ имаха разкошно наредена трапеза и много гости, но на Еленка не бѣше весело, защото гоститѣ бѣха само роднини, на които тя всѣкога е показвала дрехитѣ и накититѣ си, а тя желаше да ги покаже и на други, на много хора, за което днесъ пречеше дъждътъ. Тя още не си спомняше за Анка, но и Анка не мислѣше за нея. Тя бързаше да занесе яденето и лѣкарствата на баба Мита и се радваше, че не забрави да вземе съ себе си новата си книжка, за да почете на болната самотна жена.

Края въ идната книжка.

Апостолъ Павелъ предъ атинянитѣ.

а Павла се яви ноше видение: единъ македонецъ стоеше та му се молѣше, казвайки: „Дойди въ Македония и помогни ни“

Следъ това видение Апостолъ Павелъ повика одного отъ другаритѣ си на име Сила и заедно тръгнаха къмъ Македония.

Презъ Самоотракъ и Неаполъ отзоваха се въ Филипи, който бѣше главенъ градъ на една часть отъ Македония и римска колония.

Като престояха въ тоя градъ нѣколко дни и проповѣдваха Словото Божие, повѣрваха въ Него мнозина и се кръстиха.

Единъ день, като отиваха къмъ молитвенитѣ мѣста да проповѣдватъ, настигна ги една мома — робиня, която предсказваше и съ предсказането си докарваше на господаритѣ си голѣми печалби. Тая мома вървѣше следъ тѣхъ и постоянно викаше: Тия човѣци сж слуги на Всевишния Богъ, които ви проповѣдватъ пжтъ за спасение“. Това като дотегна на Павла, обърна се и въ Името на Исуса Христа изпжди духа, който говорѣше въ нея и тя млъкна и престана да предсказва.

Господаритѣ на момата, като видѣха това, резгнѣвиха се, защото печалбитѣ имъ престанаха, хванаха Павла и Сила и ги завлѣкоха на пазаря предъ началницитѣ.

Тамъ публично ги обвиниха, че проповѣдватъ обичаи, които били противни на римскитѣ нрави.

Народа купно се повдигна противъ тѣхъ, а сждиитѣ имъ разкъсаха дрехитѣ, биха ги немилостиво и ги хвърлиха въ тъмница.

Посредъ нощъ, когато Павелъ и Сила се молѣха, чу се голѣмъ трусъ, отъ когото цѣлата тъмница се потресе, всичкитѣ врати се отвориша и паднаха веригитѣ отъ краката на затворницитѣ.

Началникътъ на тъмницата се събуди и като помисли, че затворниците сж избѣгали, посегна да се самоубие. Павелъ му извика съ силенъ гласъ: „Не си прави никакво зло, всички сме тукъ“. Началникътъ се окопити, взе свѣтила, влезе въ тъмницата и разтреперанъ падна на колене предъ Павла и Сила, като казваше: „Господа, какво трѣбва да направя, за да се спася?

Тѣ му казаха: „Повѣрвай въ Господа Иисуса и ще се спасишъ и ти, и домътъ ти“.

Следъ това началникътъ ги изведе отъ тъмницата и заведе въ дома си, гдето Павелъ и Сила дълго разправяха Словото Божие на домашнитѣ му. Всичкитѣ повѣрваха и веднага се кръстиха.

Останалото време отъ нощта Павелъ и Сила прекараха на обща трапеза съ семейството на тъмничния началникъ, въ сияние отъ радостъ.

Когато се разсъмна, градскитѣ сѣдии пратиха палачи да кажатъ на тъмничния началникъ да пусне Павла и Сила. Началникътъ, като имъ каза това, Павелъ рече: „Биха ни публично безъ да сме били осѣдени, насъ, които сме римляни, и ни хвърлиха въ тъмница, а сега искатъ тайно ли да ни изведатъ? Тѣй не става. Нека дойдатъ сами и ни изведатъ“.

Палачитѣ, като чуха думитѣ на Павла, веднага отидоха при сѣдиитѣ и имъ казаха всичко. Сѣдиитѣ, като чуха, че били римляни, уплашиха се и веднага отидоха при тѣхъ. Изведоха ги сами и имъ се помолиха да ги простятъ за стоното имъ.

Отъ Филипи Павелъ и Сила отидоха въ Солунъ, гдето мнозина повѣрваха въ Христа и се кръстиха. Юдеитѣ, които живѣеха тамъ, подбудени отъ завистъ, наеха праздноскитающа хора и потърсиха Павла и Сила да ги хванатъ и изведатъ предъ народа за наказание, като размирници. Покръстититѣ се ги укриха и още сжщата нощъ ги изпратиха въ Берия. Тамъ проповедваха Словото Божие, догдето ги разбраха солунскитѣ юдеи; че сж тамъ и отидоха и подбудиха Берийци противъ тѣхъ.

Павелъ и Сила бѣха принудени пакъ да се криятъ Сила се укри въ града, а Павелъ съ нѣколко души покрѣстени братя замина за Атина. Като стигнаха въ Атина, Павелъ остана, а ония, които го придружаваха, се върнаха. По тѣхъ той поръча на Сила и Тимотея да дойдатъ при него въ Атина.

Догдето чакаше братята си въ Атина, опозна града хубаво и много се възмути отъ безбройнитѣ идоли изъ него. на които се кланяше, молѣше и принасяше жертви народа, Духътъ му се възмути и безъ да дочака братята си, почна да проповѣдва Словото Божие по синагогитѣ и улицитѣ. Скоро се разчу за него изъ цѣлия градъ и мнозина поискаха да го чуютъ. Единъ день го взеха и заведоха на Аеропагъ *), като му казаха: „Можемъ ли да знаемъ какво е това ново учение, което ти проповѣдвашъ? Защото внасяшъ нѣщо странно въ ушитѣ ни; бихме обичали, прочее, да узнаемъ какво ще е то.“

Павелъ застана всредъ Аеропага и каза:

„Атиняни, по всичко гледамъ, че сте много набожни. Защото, като минавахъ и разгледвахъ предметитѣ, на които се кланяте, намѣрихъ и единъ жертвеникъ, на който бѣ написано, **на непознатия Богъ**. Онова, прочее, на което се кланяте, безъ да го знаете, това ви проповѣдвамъ.

Богъ, който направилъ свѣта и всичко що е въ него, който е господаръ на небето и на земята, не обитава въ ржкотворени храмове, нито му сж потрѣбни служения отъ човѣшки ржце, като да би ималъ нужда отъ нѣщо, понеже самъ Той дава на всички и животъ и дишане и всичко; и направилъ е отъ една кръвъ всички човѣшки народи да живеятъ по цѣлото лице на земята, като имъ е опредѣлилъ предназначени времена и предѣлитѣ на заселищата имъ; за да търсятъ Бога, та дано биха го поне напипали и намѣрили, ако и да не е той далечъ отъ всѣки единъ отъ насъ; защото въ Него живѣемъ, движимъ се и сжествуваме; както и нѣкои отъ вашитѣ поети сж рекли, казвайки: „Защото дори неговъ родъ сме.“

И тъй, като сме Божии родъ, не бива да мислимъ, че Божеството е подобно на злато, или на сребро, или на камъкъ изработенъ съ човѣшко изкуство и измишление. Богъ прочее, безъ да стори бележка за времената на невежество, сега заповѣдва на всичкитѣ човѣци на всѣкжде да се покаятъ, тъй като е назначилъ день, когато ще сжди вселената справедливо чрезъ човѣка, когото е опредѣлилъ; за което и е далъ уверение на всички, като Го е възкрѣсилъ отъ мъртвитѣ.“

*) Аеропагъ — мѣсто на което градскитѣ първенци сж правили събранията си.

Лоши съседи.

Съ това име наричаме гърцитъ.

А защо?

— За това, че на 21 октомврий, безъ причини, съ многобройна войска минаха границата ни и безжалостно опустошиха много хубави наши села въ Петришко и избиха въ нищо невиновни граждани, жени и деца.

Какво направихме ние?

— Нищо! Пустнахме ги въ наша земя, и ги оставихме свободно да безчинствуватъ. Та какво друго можехме да направимъ безъ войска и оржие?

Нашето правителство се отнесе за защита до обществото на народитъ.

То въ едно кжсо време се събра и заповѣда на гърцитъ да се изтеглятъ отъ нашата земя, като назначи комисия, която ще изучи кой е причината за това.

Гърцитъ щатъ не щатъ напустнаха нашата земя, а комисията отъ обществото на народитъ дойде на самото мѣсто и изучи кои сж виновни.

Сега, както пишагъ вестницитъ, гърцитъ ще бждатъ осждени да ни платятъ голѣми суми за нанесенитъ загуби и убити невинни хора.

Не сж малки загубитъ, не сж малко и убититъ. Тъ ясно говорятъ до колко тия наши съседи сж добри хора и добри християни.

За да бжде по-ясно на всѣко наше абонатче, какво сж правили гърцитъ по завзетитъ отъ тѣхъ села, ще имъ опишемъ това, което комисията е видѣла само въ селото Лехово.

1. Шестнадесетъ год. момче заклано съ брадва.

2. Трима селяни засрѣляни.

3. Жена и 15 годишно момиче грозно и безчовѣчно измжчвани.

4. Нѣколко жени били полѣни съ газъ и заплашени, че ще бждатъ запалени, ако не кажатъ гдѣ имъ сж скрити паритъ.

5. Четири кжщи сж изгорени до основитъ. седемъ сж силно повредени отъ снаряди, а всичкитъ други до 50 сж съвършенно ограбени.

6. Всичкитъ прозорци отъ училището сж отнети, дѣскитъ разбити и пейкитъ разхвърлени. Подътъ на една стая е покритъ съ кръвъ отъ заклани прасета.

7. Кокошка, прасе или другъ добитъкъ не е останакъ нийде въ селото.

8. Пчелитъ изъ кошеритъ сж избити и меда ограбенъ.

9. Пжтьтъ отъ селото до гра-

ницата е покритъ съ тютюнъ, памукъ, царевица бобъ и жито.

Изобщо — покъртителна картина отъ безчовѣшко разбойничество.

Ами населението ?

— То, кой какъ е можалъ, е избѣгало само съ гола душа въ незавзетитъ отъ гърцитъ наши мѣста.

Какво прави сега ?

— Завърна се по разрушенитъ и ограбени свои домове да оплаква грозната си участь, сполетѣла ги отъ лоши съседи.

Похвална е грижата на правителството и добри граждани да имъ се притекатъ на помощъ, за да преживѣятъ зимата. Най-добъръ примеръ дадоха децата отъ първоначалнитъ училища въ София. Тѣ събраха по между си сумата 49,036 лв. и чрезъ своитъ учители я изпратиха на пострада-литъ.

Това би трѣбвало да направимъ всички по-заможнички въ страната ни и покажемъ, че сме добри християни.

Празникътъ на християнската младежъ.

Голѣми приготовления правѣха въ много училища и църкви за по-тържественото отпразднуване на празника „Въведение Богородично“, — празникъ на християнската младежъ, но времето попречи. На много мѣста отложиха своитъ утра и сказки за други празнични дни.

Нова книжка.

Редакционния комитетъ на списанието „Витлеемъ“, по случай празника на християнската младежъ — „Въведение Бо-

городично“, издаде новата книжка: **„Пресвета Дева Мария — примеръ за децата на православната църква“**. Книжката е отпечатана на чиста бѣла хартия, съ хубава картинка „Въведение Богородично“ и подходяще за случая съдържание.

Препоръчваме я на абонатчетата си. Цена 5 лв. Изписва се отъ редакцията на сп. „Витлеемъ“. Ония наши абонатчета, които изпишатъ повече отъ 10, отстъпва имъ се по 4 лв.

Календарчето „Витлеемъ“.

Отъ календарчето *Витлеемъ* за децата на православната църква за 1926 год. останаха твърде малко. Нека побързатъ абонатчетата ни да си го набаватъ отъ настоятелитъ ни. Тамъ, гдето настоятелитъ ни нѣматъ, нека онова абонатче, което можъ да продаде десетина—двадесетъ, да ни пише, за да му пратимъ. Когато ги продаде, ще ни изпрати паритъ. Цена 4 лева. На настоятелитъ се отстъпва по 3 лева.

Дете-герой.

Много отъ столичнитъ вестници писаха за ученика отъ IV отдѣление — Симеонъ Лашеевъ, когото нарекоха „дете-герой“. Защо ?

— Защото, съ рискъ да бжде самъ смазанъ отъ единъ софийски трамвай, хвърлил се и измъкналъ почти изъ между колелетата на трамвая 6 годишния Василь п. Андоновъ. Изложилъ живота си за ближния си, точно така, както ни заповѣдва нашия Спасителъ Иисусъ Христосъ.

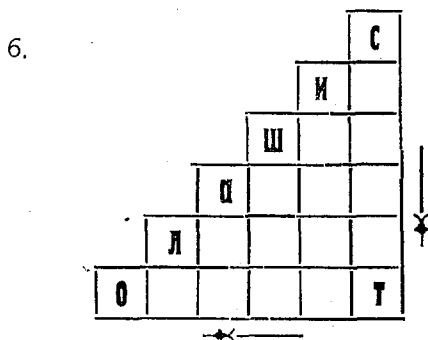
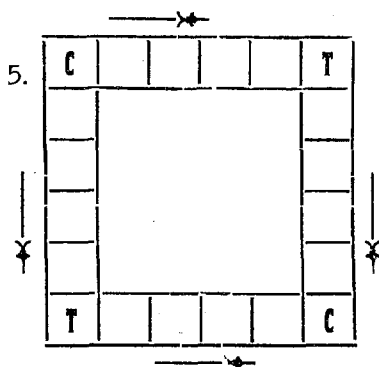

РАЗНИ СРЪЧНОСТИ.

Сходни думи.

1. При името на мамина синъ, като прибавя сричката **ку**, получавамъ името на нѣкогашенъ царь. Кой?
2. Съ **п** съмъ въ срѣда и петъкъ, а съ **к** въ тебе. Познай ме!
3. Безъ **й** съмъ име на животно, а съ **й** — на нѣщо за ядене.
4. На ржката съмъ ти, но прибавишъ ли ми едно **ко**, избѣгвамъ. Ха сега де!

Таинствени фигури.

Конски скокъ.

7.

Волъ

за за

а та

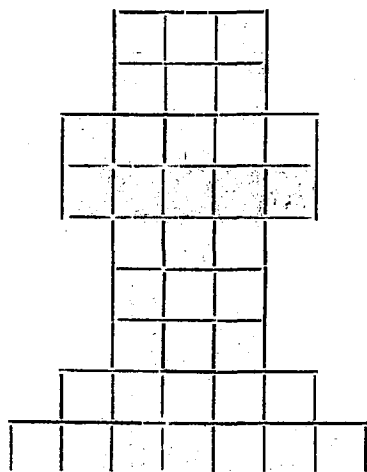
я ва

се ка

ро — чо — зи — връз — га — въкъ.

Таинственъ кръсть.

8.

1. растение.
2. женско име.
3. домашно животно.
4. украшение.
5. подъ други.
6. време.
7. дърво.
8. мѣрка.
9. градъ.

Въ срѣдния редъ, отгоре надолу, се чете името на една книга.

Гатанки.

9. По средъ зима — бѣли пеперуди.
10. Реже, коле, кръвъ не пуска — ходи, броди, пжтъ не става.
11. Червена кучка изъ дупка лае.

Пословици.

12. Господъ на заемъ не взема.
13. Боленъ обрича, здравъ не дава.
14. Бистра водица, мирна главица.
15. Ситъ на гладенъ вѣра не хваща.

Ребусъ.

16, не

Велинъ Станевъ — с. Крушовица.

Награда.

Който разреши сполучливо всичкитѣ срѣжности ще получи награда книжката „Пресвета Дева Мария“.

Решение на задачите отъ VII и VIII книжки.

Сходни думи. 1. Коса — роса. 2. Око — очила. 3. Руенъ — буенъ. 4. Царъ — бродъ — Царибродъ. 5. Врана — крава — слава — слана — слама.

6. Таинственъ кръстъ.

Дечица малки,
Добри бждете —
Бедни и птички
Пазете всички.

7. Конски скокъ.

Мжчи се въ младини, за да благувашъ на старини.

8. Забавни лентички.

о б и
ч а й
т е д
р у г
и т ъ
к а к
т о о
б и ч
а т е
с е б
е с и

Чете се: Обичайте другитъ, както обичате себе си.

9. Гатанка. Кълвачъ.

10. Ребусъ: Конрадъ оре.

Забелѣжка 1.

Решенията на разнитъ сржчтости въ сегашнитъ книжки, както и имената на разрешилитъ ги, ще поместимъ въ първата книжка отъ четвъртата годишнина на списанието.

Забелѣжка 2.

На всички наградени абонатчета за сполучливо разрешени сржчности презъ настоящата година изпратихме наградитъ. Ако нѣкой не е получилъ наградата си, по една или друга причина, нека ни събщи съ една отворена карта, за да му я изпратимъ.

До.....

Въ.....

Открива се подписка
за четвъртата годишнина (1926 г.) на списанието

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение съ заповѣд
№ 1286 отъ 1923 година.

Списанието „Витлеемъ“ ще излиза и презъ 1926 г. всѣки
месець, освенъ месецитѣ: юлий, августъ и септемврий съ
добре подбранъ религиозно-нравственъ материалъ
и хубави иллюстрации.

На абонатитѣ си ще даде:

1. Деветъ книжки съ хубави цвѣтни корици,
2. Три хубави цвѣтни картини, съ всѣка 3-та книжка,
3. Една хубава стенна училищна програма, съ 7-та книжка,
4. Много награди за сполучливо разрешени задачи, ре-
буси, приказки безъ думи и рисунки.

Годишенъ абонаментъ 30 лева предплатени.

Всѣки, който запише най-малко 5 абоната, става
настоятелъ на списанието и го получава безплатно.
За повече отъ 5 — 20% отстъпка.

Пари писма и всичко що се отнася до списанието се изпра-
ща на адресъ: **Мл. Георгиевъ**, редакторъ на списание
„Витлеемъ“ въ гр. **Варна**.

Печатарска Произ. Коопер. „Единство“-Варна. тел. 121

Поръчка № 765.